

Poveștile lui Pety

Plecarea

Bună! Eu sunt Pety, sticla de plastic. Mi-ar plăcea să spun că sunt singura, unica, că doar eu am călătorit de-a lungul Oltului până la Marea Neagră și mai departe. Din păcate mai sunt multe altele ca mine, după cum veți vedea imediat.

Am pornit la drum la începutul lui octombrie, într-o zi fără ploaie, lângă Podu Olt, în județul Brașov. Asta e cam la 150 de kilometri de locul unde izvorăște Oltul cu adevărat, Izvoru Oltului în județul Harghita. Dintre cei care m-au aruncat, ca să îmi urmărească traseul prin GPS, Marius a rămas cu mine. Bine, eu eram pe apă, iar el pe o placă așa ciudată, ca o barcă, pe care el o numește SUP. El m-a urmărit și m-a ajutat să trec de obstacole. E un tip plin de umor și un bun povestitor.

Oltul a fost minunat la început, cu malurile pline de sălcii, adevărate mici păduri deja în culori de toamnă. Apa curată a Oltului e ca o oglindă, în care poți vedea cerul, norii, strălucirea soarelui. Am văzut și peștii care treceau pe sub mine cu viteză. Mulți pescari erau ieșiți cu undițele. Albia râului nu e largă aici, așa că poți vedea ușor de pe un mal pe altul. De la pescari am văzut și primele gunoaie, aruncate pe maluri, unele agățate de crengi sau chiar în apă.

Poveștile lui Pety

Barajul de plastic

După două săptămâni de plutire, timp în care Marius a trebuit să mă salveze de multe ori, pentru că am rămas agățată în gunoaie sau crengi de pe maluri, am ajuns aproape de o hidrocentrală. Râul a fost sălbatic și frumos până acolo, am văzut egrete și alte păsări de apă și am admirat de departe și cetatea Făgărașului.

Apoi însă am intrat într-un coșmar. Sau, mai bine zis, într-o groapă de gunoi care era.....nu vă vine să credeți, chiar pe apă!! La Voila am ajuns pe malul drept al lacului barajului, hidrocentralei care aproape că nu se zărea, pentru că până la el era un baraj făcut din sticle de plastic, sute, mii, nici nu pot să număr. Și cel mai uimitor lucru pentru mine erau pescarii care pescuiau pe malul lacului. Oare ei nu vedeau ce vedeam eu? Cum puteau să vină în acel loc plin de gunoaie și să prindă pește ca să îl mănânce? Cum de se simțeau bine acolo?

Hmm, cam multe întrebări. Nu îmi dau seama de unde venea tot acel gunoi. Cine îl aruncase și cine ar fi trebuit să îl adune. Probabil pescarii nu știau că plasticul se face din petrol și conține substanțe chimice. În timp, dacă rămâne în apă plasticul se degradează în particule de microplastic care ajung în corpul animalelor și al oamenilor.

Poveștile lui Pety

La Mănăstirea Cozia

Mai departe pe drum am văzut lanțul Munților Făgăraș, cei mai înalți din România, o frumusețe rară. Am trecut prin multe sate cu malurile pline de gunoaie și am ajuns în defileul Oltului. Când mă uitam în sus era minunat, pădurile, cerul. Dar pe cursul râului pluteau sticle, peturi, pungi de plastic, cizme vechi, haine, chiar și un frigider am văzut.....de neînchipuit!

Așa am ajuns la Călimănești, care este o stațiune turistică. Și aici pe un mal lung al Oltului e un alt mal de sticle de plastic, pe care le vede toată lumea, în plină zi. Și ce păcat de acest peisaj stricat, tocmai în acest loc unde se ridică frumoasa mănăstire Cozia, veche de 700 de ani, care are o grămadă de vizitatori. Zidurile ei se vad chiar de pe râu.

În munții din jur este Parcul Național Cozia, o zonă naturală protejată prin lege. Marius mi-a spus că, în 2019, de pe aceste maluri voluntarii au strâns 40 de tone de gunoi într-o singură zi. 40 de tone!!! Cum e oare să vii să te bucuri de aer curat și de pădure pe aici?

Poveștile lui Pety

Delta Olteniei

După ieșirea din defileu râul se lărgeste mult. Pluteam foarte încet, așa că Marius m-a luat de multe ori din apă și am mers cu el pe SUP, că să ne deplasăm mai repede.

Așa am ajuns la Ipotești, lângă orașul Slatina. Aici râul Olt are mai multe brațe, meandre cu insule de verdeață între ele. Arată ca o mică deltă. 200 de specii diferite de păsări au fost observate aici. Lebede, egrete, găște sălbătice, chiar și pelicani! Iar eu mă gândesc doar ce se întâmplă cu ele când tot gunoiul pe care l-am văzut mai sus, pe râu, ajunge aici.....

Poveștile lui Pety

Pe Dunăre

După cum știți râul Olt se varsă în Dunăre. Așa mi-am continuat și eu călătoria mai departe. Dunărea mi s-a părut uriașă. Vapoare mari, bărci rapide, orașe, porturi, multe lucruri interesante.

Cel mai mare oraș prin care am trecut cu Marius a fost Galați. Ce să vă spun despre portul de acolo? Valuri multe ,multe, de sticle de plastic se vedeau de-a lungul pontoanelor. Oamenii veneau să se plimbe, coborau din bărci pe mal prin gunoaie. Urâtă priveliște.

Poveștile lui Pety

La Marea Neagră

Când am ieșit din Dunăre în mare m-am despărțit de Marius. A plecat acasă. Iar eu am rămas plutind așa, pentru că sistemul GPS mi s-a stricat și nu am mai putut fi găsită. Deci am rămas chiar ca o sticlă din gunoi.

Până când, în primăvara anului următor, o familie ce se plimba pe malul mării la Varna, în Bulgaria, m-a găsit. Oamenii au văzut că nu eram o sticlă obișnuită, ci una specială, mi-au reparat sistemul și m-au dus cu barca în larg, să merg mai departe, cine știe până unde. M-am bucurat că am putut să văd Varna, și acolo e o stațiune turistică, are plaje foarte frumoase, e un loc pentru vacanța de vară. Nici nu mă gândeam eu, când eram pe Olt, că aș putea ajunge atât de departe. De fapt, toate sticlele pot, toate gunoaiele pe care apele le duc în curgerea lor.

Poveștile lui Pety

În ocean

Nu știi dacă aș fi putut ajunge până aici. Dar, cu siguranță, mii de sticle de plastic ajung în fiecare zi. Așa se face că, lângă recifurile de corali multicolore, poți vedea plutind pungii, pahare, peturi, cioburi, bucăți mai mici sau mai mari din tot felul de gunoaie. Animalele din ocean se sufocă de la plasticul care ajunge aici. Chiar și balenele, care sunt uriașe, mor și sunt găsite cu zeci de pungii de plastic în burtă. Sunt insule doar din plastic, care plutesc în larg sau pe lângă maluri, în Oceanul Pacific. Acesta ar fi oceanul păcii, nu-i așa? Cum ai putea să fii în pace știind toate acestea?